

[Indenrigsministeren.]

handlinger med Sundhedsautoriteterne og Erhvervsorganisationer, hvorved jeg dog ikke vil sige, at alle disse Organer paa alle Punkter har været enige om Lovforslaget.

Det ærede Medlem mente dernæst, at der var visse Bestemmelser, der var for vidt-gaaende. Det ærede Medlem mente f. Eks., at der i Forslaget, eller i hvert Fald i Konsekvens af Forslaget, skulde kunne blive Tale om en Bemyndigelse for Ministeren til at bestemme, hvad man maatte spise, og hvilke Levnedsmidler der i det hele taget maatte forhandles. Det er ikke rigtigt. Det er der ingen Bemyndigelse til i Loven, og det er med velberaad Hu, det er holdt udenfor. De Levnedsmidler, som ikke er sundhedsfarlige, og som ikke tilvirkes paa en saadan Maade, at man kan sige, at den nødvendige Renlighed er sat til Side, kan i Henhold til Loven tilvirkes, naar det bare oplyses for Befolkningen, hvad det er for noget, man tilvirker og forhandler. Derfor er der ikke noget om, at man kan bestemme, at et Levnedsmiddel skal indeholde dette eller hint eller ikke skal indeholde dette eller hint. Hvis en Vare forhandles under et bestemt Mærke og derved over for det købende Publikum giver sig ud for, at den indeholder dette eller hint, saa kan man drage Omsorg for, at den gør det, det vil altsaa sige, at den svarer til Navnet.

Der er ganske vist i Lovforslaget en Bestemmelse om, at man ikke ved Tilvirkning maa ødelægge de Levnedsmidler, som naturligt indeholdes i de Ting, som man tilvirker Levnedsmidler af, men jeg kan ikke se, at det er en Bestemmelse, der gaar for vidt. Jeg tror, at der ogsaa er en Bestemmelse om, at man ikke maa ødelægge Landets Mønt, selv om man ejer den. Saaledes synes jeg ogsaa, at man maa have en vis Respekt for de Levnedsmidler, der nu engang er, saa man ikke ved Fremstillingen ødelægger dem og derigennem formindsker den Levnedsmiddelmængde, der staar til Raadighed til Befolkningens Forsyning. Naar derfor det ærede Medlem nævnte Parafinolie, synes det mig, at hvis man ved Anvendelse deraf ødelægger Levnedsmidlerne, er det ikke for meget at sige, at de, der fremstiller Levnedsmidler til Salg, ikke maa anvende det. For selv om der er enkelte Folk, der har Lyst til at faa saadanne Levnedsmidler, maa det være noget, der er overladt til dem selv; men at sammensætte den Slags Ting og udbyde dem til Købere, som slet ikke kan udnytte det, de faar, maa ikke være tilladt; selv om der kan være en-

kelte, der gerne vil spise og drikke uden at faa Næring af det, er det dog ikke i Almindelighed det, Folk køber Næringsmidler for. Derfor mener jeg, at en Mulighed for at kunne forbyde dette er paa sin Plads, saaledes at de, der vil have det paa den Maade, maa købe hver Ting for sig og selv blande dem sammen for derved at opnaa det, de tilsigter; det maa jo være Smagen, de ønsker at nyde, og ikke Næringsmidler, de ønsker at faa.

Det ærede Medlem mente endelig, at Straffebestemmelserne var ret haarde, og navnlig mente det ærede Medlem, at den Bestemmelse var for haard, som gaar ud paa, at det i Dommen kunde bestemmes, at den domfældte paa egen Bekostning skulde offentliggøre Dommen i flere Dagblade, saafremt det maatte antages at være en offentlig Interesse. Nu kan man selvfølgelig diskutere, hvor strenge Straffe der skal være her, men jeg kan ikke helt være enig med det ærede Medlem i, at denne Bestemmelse er overflødig. Det ærede Medlem henviste til, at man kunde fratage den domfældte Næringsretten. Ja, det kan man ganske vist gøre, men det kunde i visse Tilfælde være en meget haardere Straf, end at han skulde offentliggøre, at han har forset sig paa denne eller hin Tid paa dette eller hint Punkt. Derfor er jeg ikke sikker paa, at denne Bestemmelse ikke kan gøre sin Nytte. Jeg vilde tro, at hvis Domstolene havde den Formening, at man ved en saadan Offentliggørelse vilde straffe Manden haardere end ved at fratage ham Næringsretten, saa vil man fratage ham Retten og ikke idømme ham den anden Straf. Det ærede Medlem har Ret i, at Fratagelsen af Retten vilde være det mest effektive, men naar jeg mener, at den anden Straf kan have en vis Berettigelse, er det netop, fordi den i visse Tilfælde kan være mildere: at han kan beholde Retten til at drive Næring, men han skal bekendtgøre for sine Medmennesker, at han har overtraadt Loven; der staar som sagt, at det skal ske, naar det har en vis offentlig Interesse.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding) mente, at Mælk var et meget godt Næringsmiddel, hvad vi sikkert alle er enige i, men ogsaa en Vare, som der kunde være Fare for kunde medføre Smitte og derigennem virke skadeligt. Og det er sikkert fuldt ud rigtigt, men om man kan gennemføre en stærkere Mælkekontrol, skal jeg ikke udtale mig om her, idet dette jo i hvert Fald hidtil har henhørt under Landbrugsministeriet.